ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий медик

ОРГАН ПАРТІЙНОГО КОМІТЕТУ, РЕКТОРАТУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ І ПРОФОРГАНІЗАЦІЙ ВІННИЦЬКОГО МЕДИЧНОГО ІНСТИТУТУ ІМЕНІ М. І. ПИРОГОВА.

Рік видання 8-й
№ 19 (311)
СУБОТА
13
ТРАВНЯ
1967 р.
Ціна 1 коп.

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТО...

Двадцять другий раз радянські люди, прогресивне людство світу відзначили день Перемоги над фашизмом. І, оглядаючись на минуле, все більше й більше усвідомлюєш, якою б трагічною була доля мільйонів людей без нашої перемоги.

Фашизм паплюжив гідність людини, приречував на загибель нації, повертав рабство.

Розпочавши в 1941 році війну проти Радянського Союзу, фашисти сподівались на блискавичну перемогу. Проте початок війни був початком краху фашизму.

Війна... Мільйони радянських людей стали на захист країни. Комуністична партія цементувала їх лави. На місце загиблих ставали нові батальйони, полки, армії. Мільйони загинули. Перемога далась важкою ціною. Тому такий дорогий день для нас — день Перемоги. Ніхто не забутий, ніщо не забуто. Історія, пам'ятники з граніту, мармуру і бронзи збережуть для потомків образи наших визволителів.

За перемогу над фашизмом віддали своє життя чимало студентів-випускників, викладачів та співробітників нашого інституту. З ініціативи комсомольської організації і молоді інституту для увічнення їх пам'яті збудовано пам'ятник-обеліск. Урочистим було його відкриття.

...10 година ранку 9 травня 1967 року. На трибуну, що споруджена поруч з покритим білим покривалом обеліском, піднімаються члени ректорату інституту, представники партійної, комсомольської, профспілкових організацій, гості.

Мітинг відкриває ректор інституту професор С. І. Корхов.

— Сьогодні,— говорить він,— в день великого свята — в день Перемоги над фашизмом на тому місці, звідки в перші дні Великої Вітчизняної війни весь склад професорів, співробітників, викладачів, студентів йшов до лав Радянської Армії захищати Вітчизну, ми відкриваємо пам'ятник-обеліск тим, хто загинув в боротьбі. Під цим обеліском немає останків тих, хто забезпечив перемогу у війні, хто дав нам можливість зараз спокійно вчитись, трудитись в прекрасних умовах, але до нього ніколи не заросте дорога тих, хто зобов'язаний до кінця довести справу, за яку віддали життя наші дорогі товариші — студенти, викладачі, співробітники інституту. Сьогодні сюди прийшли їх друзі, рідні, близькі.

Слово надається секретарю парткому інституту доценту А. І. Крату.

— Ми з гордістю оглядаємо шлях, по якому вела і веде нас наша рідна Комуністична партія. За 50 років,— продовжує тов. Крат,— нам довелось не тільки будувати заводи й фабрики, підіймати країну з вікової відсталості, але й зі зброєю в руках відстоювати наші ідеали, передовий суспільний лад, наше право мирно працювати.

Важким випробуванням, —говорить промовець, — була для радянського народу Велика Вітчизняна війна. В цій битві, в битві не заради слави, а заради життя на землі, взяло участь багато співробітників і вихованців нашого медичного інституту. Ратні подвиги солдатів і офіцерів, ополченців і партизанів в роки Великої Вітчизняної війни завжди будуть для кожної радянської людини, для майбутніх поколінь прикладом стійкості, мужності, відданості матері-Батьківщині.

Ми маємо право на працю, освіту, любов і дружбу, на щастя. Але одного права ми не маємо — забувати про тих, хто віддав життя за Батьківщину, в ім'я життя на землі.

Наступає хвилина мовчання. Серйозні обличчя юнаків і дівчат. Сльози на очах у колишніх фронтовиків — наших учителів.

Слово надається лікареві Федору Павловичу Андрюхову.

— Я випускник 1941 року,— каже він. В день початку війни ми йшли складати останній державний екзамен. І навіть тепер, через чверть віку, неможливо без жаху згадувати пекучу звістку — війна. Скільки горя й страждань криється за цим словом. Згадую, як зібрав нас колишній ректор інституту І. Ф. Кононенко і в абсолютній тиші вручав дипломи з закликом стати на захист Батьківщини.

Це був єдиний випуск, коли молоді лікарі не поїхали за призначенням на роботу, а пішли на фронт. Своєю самовідданою працею на полі битви вони надавали допомогу захисникам Батьківщини.

— Ми не забудемо, — говорить тов. Андрюхов, — тих товаришів, що віддали своє життя за свободу і незалежність нашої Батьківщини в боротьбі з фашизмом. Пам'ять про їхні подвиги живе в серцях радянських людей, про них повинна знати наша молодь, студенти інституту.

Ф. П. Андрюхов висловлює подяку Вінницькому обкому КПУ, ректорату медичного інституту, його студентам і викладачам, які увічнили пам'ять загиблих, спорудивши в їх честь на території інституту пам'ятник-обеліск. Цей обеліск буде пам'ятником Люді Кордюк, Анюті Піскун, Григорію Литовчуку, Олександру Смоляру, Олександру Оприку, Ользі Сігал, Натану Теплицькому та багатьом іншим.

Від імені Вченої Ради інституту виступає завідуючий кафедрою доцент П. С. Кривко, колишній комісар бронепоїзда.

— Велика Вітчизняна війна,— говорить він,— одна з найбільш важких сторінок історії нашої Батьківщини. Ворог вів війну на знищення усього живого. Палали міста і села, гинули сотні тисяч людей. Тільки героїзм і стійкість усіх радянських людей, тільки те, що вони стояли на смерть, захищаючи кожну п'ядь рідної землі, допомогло нам вистояти і зламати ворога.

— Поруч з воїнами небувалий героїзм виявили медики: санітари, фельдшери, сестри, лікарі. Їх заслуги високо оцінені — 50 військовим медикам присвоєно звання Героя Радянського Союзу, 115 тисяч чоловік нагороджені орденами і медалями.

— Сьогодні,—продовжує П. С. Кривко,— ми схиляємо голови і вшановуємо тих, хто віддав життя за наше майбутнє. Пам'ятник, споруджений нами, буде завжди нагадувати про важке і героїчне минуле нашого народу. Пам'ятайте і любіть полеглих, пишайтесь ними. Пам'ятайте, що кожен, хто був вірний майбутньому і загинув за те, щоб воно було прекрасним, гідний пам'ятника.

Слово надається студентці I курсу Тані Арсеєнко.

— Першого вересня минулого року,— говорить вона,—першокурсники давали урочисту обіцянку зразково вчитися, поводитися, свято берегти традиції інституту. І це буде часткою нашої великої вдячності тим, хто не дожив до перемоги. Ми схиляємо голови перед нашими старшими товаришами, які віддали своє життя за те, щоб над нами завжди було безхмарне небо.

А потім студентка IV курсу Женя Дарвай прочитала «Реквієм» Р. Рождественського.

За дорученням Вченої ради, ректорату, партійної, комсомольської і профспілкових організацій пам'ятник-обеліск відкрив секретар комітету комсомолу інституту Юрій Чепіжний.

Ось до пам'ятника-обеліска підходить відмінник навчання, студент V курсу Володимир Слободяник. Він кладе землю, взяту під час туристського походу студентів по місцях бойової слави. А потім викладачі, студенти, наші гості кладуть живі квіти.

Урочисто звучить Гімн Радянського Союзу. Мітинг закінчено. Та ще довго не розходяться люди. Вони, серйозні й зосереджені, в скорботному мовчанні вшановують світлу пам'ять тих, кого нема сьогодні серед нас, хто загинув смертю хоробрих в боротьбі з фашизмом.

Л. СМОЛЬСЬКИЙ,
асистент, наш кор.

Фото К. Токаря.

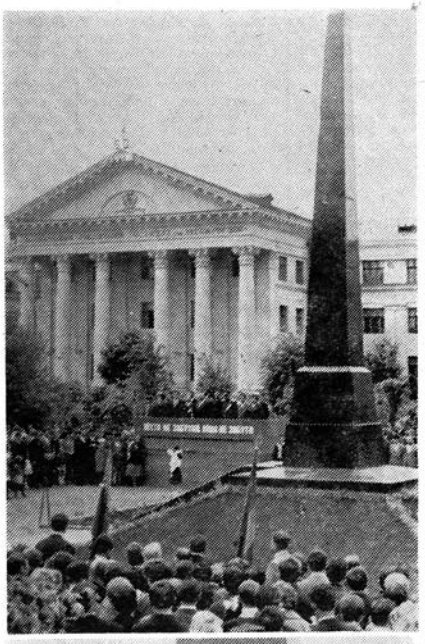

ВІД МОСКВИ ДО БЕРЛІНА

(Закінчення. Початок в минулому номері).

Особливо запам'яталися переможні бої під Мінськом, Варшавою і в Східній Прусії. Одного разу за добу з боями ми пройшли 65 кілометрів. А на слідуючий день належало пішки подолати відстань в 90 кілометрів. І якщо до цього додати, що воїнів на кожному кроці підстерігали мінні ловушки, то неважко зрозуміти, які нелюдські зусилля, винахідливість і воля вимагалися від воїнів-саперів. Відоме прислів'я, що сапери помиляються лише один раз в житті, особливо відчувалося у ті дні, коли життям і кров'ю доводилося розплачуватися навіть за найменшу помилку.

До того ж, ворог часто міняв тактику в конструкції мін, намагався перехитрити наших саперів. І це вимагало від кожного ще більшої витримки, швидкості й спокою під час розміновування під ворожим вогнем.

Глибокий слід в пам'яті залишився від вирішальних боїв за Одер і Берлін. Пам'ятається, в квітні 1945 року під час форсування Одера, що розлився на декілька кілометрів, вибухом снаряда перевернуло нашу баржу. Всі опинилися в крижаній воді далеко від берега. Вхопившись за рештки розбитої понтонної переправи, нам вдалося благополучно добратися до захопленого нашими частинами плацдарму. Ворог поспішно відступив, і до кінця дня ми були на підступах до Берліна.

Жорстокі й кровопролитні бої в логові фашистської Німеччини — Берліні ми закінчили 2 травня 1945 року. Ніби зараз пам'ятаю ні з чим незрівнянну, як чудову заспокоюючу музику—тишу. А 9 травня ми почули хвилюючу, радісну звістку про те, що ворог повністю капітулював. Ми перемогли!

Почуття й хвилювання тих незабутніх травневих переможних днів передати важко. Їх добре пам'ятають ті, кому випало на долю розділити свято цієї історичної перемоги. Але ми ніколи не забудемо кривавих злодіянь фашизму, будемо завжди пильними, завжди готовими до захисту своєї любимої Батьківщини від посягань будь-якого агресора.

В. ЗАБЛОЦЬКИЙ, викладач, колишній комсорг і фельдшер саперного батальйону.